

FORÆLDRELØSES RETTIGHEDER

"De vil spørge dig hvad de skal give (I velgørenhed). Sig: hvad I giver er godt. (Det skal være) til forældre, ens slægtninge, de forældreløse, de værdigt trængende. Og hvad I end gør af godt, er Allah vel bekendt med det". (Al-Baqarah, 2:215)

Islam tilbyder beskyttelse, ikke blot personligt, men også af forældreløses ejendom. Til dette formål bliver en del af de penge, der indsamles som zakat (foreskrevne rensende almisser) sat til side til forældreløse, især til de børn, der er født udenfor ægteskab.

Som Profeten Muhammad (SAW) udtrykte det, er der et løfte om Paradis til enhver, der tager sig af en forældreløs. Profeten sagde: "Enhver, der tager en forældreløs blandt muslimer til sit hus for at give mad til vedkommende, vil med sikkerhed af Gud blive anbragt i Paradiset". Han sagde også: "Den, som tager sig af tre forældreløse, er ligesom en, der fører jihad for Guds sag eller en, der faster om dagen og er optaget af bøn hele natten hele livet, og jeg og han vil være sådan her i Paradis – her viste han sin lange- og pegefinger". Han sagde også "Jeg sværger ved Gud, Som har sendt mig med retfærdighed, at Gud på Dommens Dag ikke vil pine den, som viser barmhjertighed mod forældreløse, siger venlige ord til dem og føler ondt ved deres svaghed, eller den, der ikke håner sine naboer på grund af den velstand, Gud har givet ham". Han sagde også "Det bedste hus blandt muslimer er det, der indeholder en forældreløs, som bliver godt behandlet, og det værste hus blandt muslimer er det, hvor der findes en forældreløs, som bliver behandlet dårligt".

"Den, der stryger håret på en forældreløs, uden at gøre det af anden grund end Guds tilfredshed, vil blive belønnet for hvert eneste hår, hans hånd berører", sagde Profeten Muhammad, for at tilskynde muslimer til at behandle forældreløse med kærlighed. Han var selv forældreløs og kendte til den forældreløses behov for kærlighed og medfølelse.

RETTE TIL LIV

"Den, som dræber en sjæl, medmindre det er (som lovlig straf) for mord eller for at skabe kaos og ødelæggelse på jorden, vil være (at betragte) som om han havde dræbt hele menneskeheden". (Al-Maidah, 5:32)

Islam tillægger særlig betydning til retten til liv blandt menneskets medfødte rettigheder. Retten til liv kan kun begrænses af den styrende magt med henblik på at beskytte selve denne rettighed, forhindre ødelæggelse i samfundet og opretholde frihed for religion og samvittighed. For Islam er krig tilfældig og fred essentiel. Som følge heraf råder Islam de troende til at minimere dødstallet i tilfælde af krig, som føres af fjenden, og få sluttet fred når fjenden er indstillet på det.

I sin afskedsprædiken understregede Profeten Muhammad (SAW), at menneskelivet er ukrænkeligt ved at sige: "Oh Folk! Ligesom I betragter denne måned, denne dag, denne by, denne by, som ukrænkelige, således skal I også betragte hver muslims liv og ejendom ukrænkeligt".

Ved nøje at følge Profetens perfekte eksempel gav Abu Bakr, Islams første kalif følgende instruktioner til hæren, der skulle af sted på en ekspedition: "Vær på vagt overfor forræderi. Afvig på ingen måde fra det rette. Lad være med at lemlæste nogen. I må ikke dræbe børn, kvinder og gamle mænd. Lad være med at skade dadelpalmen; brænd den ikke. Lad være med at fælde træer, hvori der er føde for mennesker og dyr. Slå ikke flokke af kameler ned, medmindre det er til nødvendig føde. Lemlæst ikke munkene i kirkerne, og lad dem være i fred".

I disse ordrer er underforstået at retten til liv ikke begrænser sig til mennesker, men også omfatter dyr og planter i Islam.

Islam anser retten til liv ikke bare som en ret, men også som en hellig forvaring. Det er forbudt for et menneske ikke alene at tage andres liv, men også sit eget. Af denne grund bliver både selvmord og terrorisme strengt fordømt i Islam. I den henseende er det en stor misopfattelse i vor tid at gøre selvmordsbomber lig med Islam.

LIGHEDSPRINCIPPET

"Gud befaler jer at uddelegere tillidshverv (inklusive offentlige og professionelle tjenesteydelser) til dem, der har ret til dem, og når I dømmes mellem mennesker, at dømmes med retfærdighed... Oh, I troende! Vær fanebærere og opretholdere af retfærdighed, vær vidner til sandheden for Guds skyld, selv hvis det er til ulempe for jer selv, jeres forældre eller slægtninge. Uanset om vedkommende er rig eller fattig, (husk på at) Gud er nærmere dem begge (end I er og mere bekymret for deres velbefindende). Så lad være med (i forventning om nogen belønning fra den rige, eller af dårligt anbragt medfølelse for den fattige) at følge jeres egne ønsker, så I ikke afviger fra retfærdighed". (An-Nisa, 4:58 og 135)

Islam forbyder ikke alene al slags diskrimination mellem mennesker, men opretholder også princippet om lighed for alle for loven, uden hensyntagen til sproglige, religiøse, racemæssige, kønsmæssige, sociale eller klasse-mæssige forskelle. Profeten Muhammad prædikede, at intet menneske kan påstå overlegenhed overfor andre mennesker baseret på medfødte kvaliteter, og da han udvandrede til Medina, erklærede han at Medinas rige borgere var brødre til de fattige, der udvandrede fra Mekka, såvel som at tidligere herrer også var tidligere slavers brødre. Derudover opmuntrede han til ægteskab mellem sociale klasser, som ellers ikke ville hilse på hinanden for at fremme social integration og styrke en følelse af lighed.

Hans følgere blev perfekte eksempler på lighed for loven. Faktisk måtte en osmannisk kejser stille op i retten i en sag, anlagt af en græsk arkitekt, og kejseren blev kendt skyldig. Ligeledes blev kaliffen Ali og en jøde stillet for en dommer som lige individer for

loven.

Engang blev Profeten bedt om at tilgive en adelig kvinde, der havde begået tyveri og han blev ganske rasende over denne anmodning og fremkom med følgende udtalelse: "Sandelig, de der var før jer, blev ødelagt fordi en adelsmand blandt dem kunne begå tyveri uden at blive dømt".

RETTE TIL FRIHED

"Sig (til dem, oh Budbringer): 'Oh Bogens Folk, kom til et fælles ord mellem os og jer, at vi tilbeder ingen anden end Gud og ikke tilskrives Ham nogen partner, og at ingen af os tager andre for herre, udover Gud". (Al-Imran, 3:64)

Islamisk opfattelse af personlig frihed afviger radikalt fra den moderne liberalismes, der taler for at blive frataget alle slags regler og ansvar. Islam hævder, at dette betyder underkastelse til ens egne indfald eller begær. I Islam er den mest fundamentale garanti for personlig frihed underkastelse til Gud alene, og dette indebærer, at man ikke bøjer sig for andre autoriteter eller anser nogle mennesker som falske guder. På denne måde redder Islam mennesker fra at blive slaver af deres egne indfald og begær eller begrænse deres egne friheder ved at antage falske religiøse trossystemer eller give anledning til fremkomst af betalt slaveri, stammende fra økonomiske klasser.

Islam har antaget en realistisk tilgang til emnet slaveri. Denne institution ophørte ikke øjeblikkeligt. I stedet blev slaver gjort lige med deres herrer, og således sikrede deres tilpasning til et frit liv og derpå opmuntrede herrerne til befrielse af dem, hvilket i sidste ende førte til institutionens fuldstændige ophør.

Profeten Muhammad (SAW) satte sin slave, Zayd ibn Harisa, fri og adopterede ham derefter som sit barn, og hjalp ham derpå med at blive gift med en kvinde, der aldrig havde været slave og til sidst udpegede ham til at være hærens øverstbefalende. Denne praksis viser

perfekt at Islam ikke bare fremkommer med ren retorisk snak om menneskets frihed, men også bringer dem i udvidet anvendelse i dagliglivet.

Profeten advarede også muslimer mod at tvinge mennesker ind i slavetilstanden ved at pålægge dem psykisk pres. Han sagde "Ingen af jer burde sige, dette er min slave. I stedet skal I sige, dette er min datter eller søn eller søster eller bror".

Gengivet af Cihan Baran

Sociale Rettigheder(5/10)